

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

Fin-Gubbens Frierie.

Engang faldt det i mine Tanker, At ville lede mig op en Biv; Jeg har saa vide i Verden vanka, Og havt saamangen fornøielig Tid, Og indtil Beraen der lod jeg staa, Der saa jeg Piger saa tyk som Sand, Jeg ønske at jeg var deres Pige, Og at jeg var udaf samme Stand.

2. Jeg gik og saa nu paa disse Piger, Og med stor Glæde usigelig Jeg til min Staldbroder da mon sig, At disse Piger behager mig; Jeg saae der En, hun var over Alle, Sid hun vil følge til Finlands Land, At gid jeg kunde med hende tale, Men her paa Gaden gaar det ei an.

3. Det var en Onsdag jeg da mon tænke, En Fredags Aften jeg reiste did Jeg tænkte saa at hun kunde vente Maa- sken en Frier skul komme hid; Men jeg var fremmed og lid undselig Men jøvist vaaver jeg enda fram; Jeg tænkte saa at jeg skulde prøve, Det kunde hende det kund gaa an.

4. Salkis min Staldbroder med mon følge Paa Veien for at fortælle mig, Hvordan jeg skulde med Jenta snakke, I flige Ting var han vær end jeg, Jeg da mon snakke som han fortalte Og fik da Kjøften saa godt i Gang, At Jenta sig op i Sengen lagde At tage Fingutten udi Fang.

5. Og indtil Sengen jeg da mon snakke Der modte Jenta med Kys og Klap, Ja mangt og meget vi der mon snakke, Og tvende Gutter jeg gjorde da, Ja de ovporte og bleve store Kongens Soldater saa bleve de, Ja hvor de vanka og hvor de fore, De finest Jenterne det fik de.

Jenta.

6. Nu faar jeg spørge hvor du har hjemme, Skjønt jeg har lovet dig Egtteskab, Jeg kan ei længer gaa her alene, Men jeg maa vide hvor det blir af; Skal jeg af Landet, Der blir vist Boier, Skal jeg af Niget, det blir ei bra, Her samles Brød istra alle Kanter, Og helst for den som er frisk og glad.

V box 17:493

7. Mit Navn kan jeg nu med Nette sige, Jeg bedder
Selling og det er faldt, Taler jeg Alvor, saa maa du tie,
Men ofte dræber jeg lidt iblandt, Men vil du med mig til
Finland følge, Saa skal du se vi skal leve glupt, Vil du da
holde hvad du har lovet, Det er at være mig huld og tro.

Jenta.

8. Da er det Sandhed du for mig siger, Du er en Fin-
gub og er saa fin, Gud bedre mig som har dig trolovet, Og
lovet har udi Armen din; Hvor kan du tænke dig til at leve
Og allerhelst med den norske Mø, Og doffers Mad kan jeg
ikke æde, Gud unde mig dog det tørre Brød.

Fingubben.

9. Sode min Duffe! du maa betænke Dæ godt at leve
paa Finlands Jord I Finland er det det allerbedste I hvor
jeg rejser og hvor jeg bor, Ja dygtigt letvindt er der at være,
Men burtu naar jeg kjæm ihu, Hvor fint og godt jeg og du
skal leve Naar som at du bliver min Hustru.

Jenta.

10. Jeg hører nok du derom kan tale Hvor godt de leve
de Finlandst Følk, Er det ei Sandhed du mig fortæller
Hurde du pidst & udaf en Evolk, Men jeg kan det paa dit
Nøstigt stue Du taler Alvor og Sandhed ud, Anstændig staar
du for mine Dine, Saa som den netteste Bergens Gut

Fingubben.

11. Du maa ei tænke jeg usandt seie For dig min Duffe
og Norske Mø, Vil du mig følge paa mine Veie Ja og saa
leve med mig og dø; Du maa fortælle din Husbon gode, At
du har rakt mig din hvide Haand Og sig det saa til din Fæd
og Moder, Du har udledt dig en Fingubs Mand.

Jenta.

12. Det jeg har lovet det vil jeg holde Og følge med dig
til Finlands Land; Men ud paa Havet det tør jeg ikke, Kan
jeg ei gaa paa det tørre Land. Forvisse vil jeg dig ogsaa
e jeg vil ei svælte og lide ondt, Men glad og lystig det
jeg være, Ja rakt saa steller jeg da vor Dont.

Fingubben.

13. Paa Finlands Land skal du ikke svælte, Men leve der
udi god Forsyn. Da udi Panna der skal du smelte Det Bjørn-
nestkast t med Jiser i, Da dyppe det i den sure Laufen Som
bæger der baade Nat og Dag Da drikke Ringudi og Mysse-
flemper — Ja være Gjøstebud hver en Dag.

Jenta.

14. At holde Gjøstebud er vel Gammen, Men det er osselt
at leve saa For mig saa kutter det nu det samme, Om det
ei blev for hørt fjerde Mar — Ja søger mest for den Bins-
terkulde, Thi jeg er født i de varme Hus, Og mine Klæder
er altfor tynde At være der iblandt Storm og Stus.

Fingubben.

15. Paa Finlands Land skal du ikke fryse Ei heller miste
du Halsen din, Men under Bjørnfællen skal du smaae Og
sove sødt udi Armen min, Og Utskinds Trøe og Elsbuds
Soller, Paa Fødderne være Menskinds Sko, Og omkring
Halsen en Hæverumpe, Det bruger Fingubben hver han bor.

Jenta.

16. En Ting jeg nu af dig vil bejære, Dersom jeg bovet
mig være til, At sidde jemt i den varme Stue Det er en Ting
som jeg gjerne vil; Men naar jeg da faar en ledig Time,
Saa gaar jeg ud at spaer en Sund Og ser mig om i den
Bygden fine, Som du saa længe har talet om.

Fingubben.

17. Hvad du begjærer skal dig tilstedes, Du skal saa Stue
baad fin og glup, Og naar saa godt jeg hos dig kan sove,
Ja sove sødt indtil Sol gaar op; Saa gaar jeg hen i mid
Arctehave at rense den baade glub og fin, Og siden gaar jeg
paa Budstetaget, At passe op Mensdyrskolken min.

Jenta.

18. Vil du nu holde det du har lovet, Saa skal jeg
være dig stink og huld, Du skal befinde hvad Skriften siger,
En Hustru god den er vær end Guld. Men dersom du ei
vil efterfølge Til Punkt og Pril dine Bøfter god, Da har
du Helvedes Lanker smedet, Betænk, betænk dig min Fin-
gub god.

Fingubben.

19. De Ting jeg lover, dem vil jeg holde Du skal befinde jeg taler sandt. Ja varme Klæder vil jeg dig holde. Med sin broderet og brilliant. Alt jeg har lovet skal jeg vist holde, Gjør jeg ei det, saa giv Gud mig Skam. Er Vinden sølig, da vil vi sætte Vor Kurs imorgen til Kolbergs Vand.

Jenta.

20. Da jeg skull' ombord paa den Fingubs Skuta Dg tage Afsted fra Bergens Stad. Saa kom der frem mange nette Gutta, Saa kom der frem baade Mor og Far, Til Lykke, Lykke du Bergens Dulle. Var deres Dasse og Tale da, D du ret artige Fingubs Fliske Som saa langt vil reise fra Mor og Far.

21. Har Syttenhundredre sex og femti, Den sjette Juni just Klokken fem, Da reiste jeg med min lille Fliske, fra Bergen og nor til Finland hen; Dg Klokken tolv just den første Juli, Da saa jeg ind i mit Fødeland, Da saa jeg ind i de skønne Bunde, Som staar saa deilig ved Kolbergs Vand.

22. Den Tid vi naaede vore Grændser, da kom saamangen Finlænder op; Saa udkom strax mine fire Søstre, De var stafferet fra Taa til Top. Paa vores Naade saa var de grumme, Men som de kom nær mod Flikken min, De blev saa stygge, De blev saa plumpe, De saa ud værre end Skogedyr.

23. Dg af den Glæde som nu blev pyttet Det blev for meget at skrive om. Saa kom der ud baade Smaa og Store, Min Fliske syntes de var saa from, D hjære Salling nu har du faaet, den du saa længe har talet om, Gud giv hende Liddage længe, Som af os alle skal bedes om.